

Sygn. akt V CZ 21/11

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. M.

o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego

z dnia 20 sierpnia 2010 r.,

w sprawie z powództwa "D. F." Spółki z o.o. w S.

przeciwko M. M. i R.C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 maja 2011 r.,

zażalenia M. M. na postanowienie Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego

z dnia 2 lutego 2011 r.,

**oddala zażalenie.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z 2 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę M. M. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem tego Sądu z 20 sierpnia 2010 r., sygn. akt VI Ga 39/10, bowiem uznał, że nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka w postaci ujawnienia nowego dowodu (art. 403 § 2 k.p.c.), to jest opinii biegłego sporządzonej 8 października 2010 r. w toku innego postępowania, prowadzonego przed Sądem Rejonowym w O. Sąd Okręgowy stwierdził, że podstawę wznowienia stanowić mogą jedynie środki dowodowe, które nie były znane stronie przed uprawomocnieniem się wyroku, nie zaś takie, które powstały już po jego uprawomocnieniu się.

W zażaleniu na postanowienie z 2 lutego 2011 r. skarżący zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem: - art. 403 § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że środek dowodowy powstały po uprawomocnieniu się wyroku nie stanowi przewidzianej w tym przepisie podstawy wznowienia postępowania; - art. 45 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 9 Konstytucji RP przez ich niezastosowanie i pozbawienie go możliwości przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność braku po jego stronie obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym podstawą wznowienia postępowania, o której mowa w art. 403 § 2 k.p.c., może być jedynie dowód istniejący przed uprawomocnieniem się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 21 lutego 1969 r., III PZ 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 233; z 22 lipca 2008 r., II UZ 31/08, niepubl. oraz z 7 marca 2007 r., II CZ 5/07, niepubl.). Za „późniejsze wykrycie” środka dowodowego

w rozumieniu tego przepisu nie można więc uznać sytuacji, w której dowód ten powstaje już po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, której dotyczy skarga o wznowienie. W świetle utrwalonej w praktyce wykładni art. 403 § 2 k.p.c., zarzut naruszenia tego przepisu pozostaje więc niezasadny.

Nie można także zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, by taki sposób wykładni art. 403 § 2 k.p.c. naruszał jego prawo do sądu deklarowane w art. 45 w zw. z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP oraz 6 EKPCz w zw. z art. 9 Konstytucji RP. Linia orzecznicza ukształtowana uchwałą Sądu Najwyższego z 21 lutego 1969 r. stanowi bezpośrednią kontynuację sposobu wykładni tej przesłanki wznowienia postępowania na gruncie przepisów obowiązujących przed wprowadzeniem obecnego art. 403 § 2 k.p.c. Wbrew pogładowi skarżącego, podstawą tej interpretacji jest pogłębiona i wieloaspektowa argumentacja językowa, oparta m.in. na ustaleniu znaczenia użytego w tym przepisie pojęcia „wykrycie”, wskazującego na już uprzednio istniejący środek dowodowy. Z tego względu nie można uznać, by ten sposób wykładni art. 403 § 2 k.p.c., przyjęty powszechnie w późniejszym orzecznictwie, był interpretacją zbyt dowolną, prowadzoną w oderwaniu od treści przepisu, a tym samym, by naruszał on prawa podstawowe w zakresie prawa do rzetelnego procesu, gwarantowane w Konstytucji i EKPCz. Równocześnie zauważyć należy, że istotę prawa do sądu stanowi nie tylko prawo do przedstawienia i obrony swoich racji w postępowaniu, lecz także, służące obu stronom, prawo do zakończenia procesu w rozsądnym terminie (por. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 30 października 2006 r., S 3/06, OTK-A 2006, nr 9, poz. 146). Decyzja o przeprowadzeniu dowodu wymaga zawsze ustalenia proporcji między tymi wartościami w konkretnym wypadku i (z uwagi na konieczność unikania przewlekłości postępowania, art. 6 k.p.c.) usprawiedliwia odmowę przeprowadzenia dowodu (art. 217 § 2 k.p.c.). Jeśli więc - co miało miejsce w niniejszej sprawie - strona złożyła wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który nie został uwzględniony przez sąd jako nieznajdujący uzasadnienia w rzeczywistych potrzebach postępowania dowodowego, to brak jest podstaw do uznania, by w jakimkolwiek zakresie doszło do naruszenia jej praw podstawowych.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w postanowieniu.